

**Угода
між Україною і Республікою Австрія
про сприяння та взаємний захист інвестицій**

(Угоду ратифіковано Законом N 192/97-ВР від 11.04.97)

Україна і Республіка Австрія, які тут і надалі іменуються "Договірні Сторони",

бажаючи створити сприятливі умови для підвищення економічного співробітництва між Договірними Сторонами,

визнаючи, що сприяння та взаємний захист інвестицій може посилити готовність до таких інвестицій та таким чином зробити важливий внесок до розвитку економічних відносин між Договірними Сторонами,

домовились про таке:

Стаття 1

Визначення

Для цілей цієї Угоди:

1. Термін "інвестиція" охоплює будь-який вид активів, інвестованих у зв'язку з економічною діяльністю інвесторів однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони відповідно до законів та правил останньої, та включатиме зокрема, але не виключно:

а) рухоме та нерухоме майно, а також будь-які інші майнові права, такі як застави, права утримання, забезпечення по позиції, узуфрукт та подібні права;

б) акції та будь-які інші форми участі в компаніях;

с) вимоги стосовно грошей, які були надані для створення економічної цінності або вимоги стосовно будь-якої діяльності, що має економічну цінність;

д) права на інтелектуальну і промислову власність, особливо, але не виключно: авторські права, права на об'єкти промислової власності, такі як патенти, торгові знаки, промислові зразки та моделі, технологічні процеси, "ноу-хау", промислові таємниці, торгові назви та "гудвіл";

е) концесії на розвідування або видобування природних ресурсів.

2. Термін "інвестор" означає:

а) будь-яку фізичну особу, яка є громадянином однієї Договірної Сторони та здійснює інвестицію на території іншої Договірної Сторони;

б) будь-яку юридичну особу або комерційну компанію, організацію, чи ділову асоціацію, засновану відповідно до законодавства однієї Договірної Сторони, та яка розташована на території однієї Договірної Сторони та здійснює інвестицію на території іншої Договірної Сторони;

с) будь-яку юридичну особу або організацію, засновану відповідно до законодавства однієї Договірної Сторони або третьої держави, та яка знаходиться під безпосереднім визначальним контролем інвесторів, зазначених вище у параграфах (а) або (б).

3. Термін "доходи" означає будь-які суми, одержані від

інвестиції, та зокрема, але не виключно, прибутки, відсотки, приріст капіталу, дивіденди, "роялті", ліцензійні та інші платежі.

4. Термін "відчуження" охоплює також націоналізацію та будь-які інші примусові заходи однієї Договірної Сторони, які мають еквівалентні відчуженню наслідки відносно інвестицій інвесторів іншої Договірної Сторони.

5. Термін "територія" означає державну територію кожної з Договірних Сторін.

6. "Без безпідставної затримки" означає - з додержанням загальноприйнятого проміжку часу, необхідного для виконання необхідних формальностей, пов'язаних з грошовими переказами. Він починається в день подання заяви на грошовий переказ і може тривати не більше одного місяця.

Стаття 2

Сприяння та захист інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона на своїй території сприяє, наскільки це можливо, інвестиціям інвесторів іншої Договірної Сторони, дозволяє такі інвестиції відповідно до свого законодавства та в кожному випадку забезпечує таким інвестиціям рівноправний режим.

2. Інвестиції, здійснені відповідно до пункту 1 статті 1, та всі доходи, отримані від них, користуються повним захистом згідно з цією Угодою. Такий же захист застосовується, не зашкоджючи положенням пункту 1, також до доходів, отриманих від реінвестування таких доходів. Будь-які зміни форми, в якій активи інвестовані або реінвестовані, включаючи легітимне розширення, зміну або трансформацію інвестицій, здійснену згідно з законодавством відповідної Договірної Сторони, не впливають на їх правовий статус як інвестицій.

Стаття 3

Режим інвестування

1. Кожна Договірна Сторона надає інвесторам іншої Договірної Сторони режим не менш сприятливий ніж той, який вона надає своїм власним інвесторам та їх інвестиціям або інвесторам будь-якої третьої Держави та їх інвестиціям.

2. Положення пункту 1 цієї статті не можуть розглядатися як зобов'язуючі одну Договірну Сторону поширювати на інвесторів іншої Договірної Сторони та їх інвестиції існуючі або майбутні вигоди від будь-якого режиму, преференції або привілеї, що походять з:

а) будь-якого митного союзу, спільного ринку, зони вільної торгівлі або членства в економічному співтоваристві;

б) будь-якої міжнародної угоди, міжнародної домовленості або внутрішнього законодавства щодо оподаткування;

в) будь-якого правила для спрощення прикордонних економічних зв'язків.

Стаття 4

Компенсація за відчуження

1. Інвестиції, здійснені інвесторами однієї з Договірних

Сторін, не підлягатимуть відчуженню на території іншої Договірної Сторони, за винятком як задля суспільних інтересів, з належним додержанням судочинства та виплатою відповідної компенсації.

2. Така компенсація має дорівнювати дійсній вартості інвестиції, встановленій безпосередньо перед або на момент, коли рішення відносно відчуження було проголошено або стало загальновідомим у залежності від того, що відбулось раніше. Ринкова вартість інвестицій визначається згідно з діючою міжнародною практикою, беручи до уваги, зокрема, інвестований капітал, його змінену вартість, підвищення вартості, поточні доходи, гудвіл та інші важливі фактори. У випадку, коли виплата компенсаційних платежів затримується, компенсація має бути сплачена у сумі, яка не робить положення інвестора менш сприятливим ніж те, яке він міг би мати, якщо компенсація була б сплачена в момент відчуження. Компенсація повинна включати відсотки за загальним ринковим курсом, але не нижчим, ніж існуючий курс LIBOR або рівнозначний йому, з дати відчуження до дати платежу. Остаточна визначена сума компенсації сплачується інвестору негайно у вільно конвертованій валюті та переказується без затримки. Положення щодо визначення та сплати компенсації повинні бути розроблені відповідним чином не пізніше моменту відчуження.

3. У випадку, коли одна Договірна Сторона відчужує майно компанії, яка розглядається як компанія цієї Договірної Сторони відповідно до цілей пункту 2 статті 1 цієї Угоди, та в якій інвестор іншої Договірної Сторони має власні акції, застосовуватимуться положення пункту 1 для забезпечення належної компенсації цьому інвестору.

4. Інвестор має право на перегляд правомірності акту відчуження компетентними органами Договірної Сторони, яка здійснила відчуження.

5. Інвестор має право на перегляд суми компенсації та методів платежу компетентними органами Договірної Сторони, яка здійснила відчуження, або міжнародним арбітражним судом відповідно до статті 9 цієї Угоди.

Стаття 5

Компенсація за втрати або збитки

1. Інвестори однієї з Договірних Сторін, інвестиції яких у результаті війни, збройного конфлікту, надзвичайного стану, революції, громадського безладдя, повстання, заворушень або подібних подій на території іншої Договірної Сторони понесли втрати або збитки, мають право на такий режим реституцій відшкодування збитків, компенсації або іншого врегулювання, який інша Договірна Сторона забезпечує власним інвесторам або інвесторам з третіх країн у залежності від того, який з цих режимів є більш сприятливим для інвестора, що постраждав від вищезазначених обставин.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті, інвестори однієї з Договірних Сторін, які на основі перелічених у цьому пункті подій несуть на території іншої Договірної Сторони витрати або збитки, що випливають з:

- a) конфіскації всієї або частини власності військовими силами або органами влади цієї Договірної Сторони, або
- b) знищення всієї або частини власності військовими силами

або органами влади цієї Договірної Сторони, які не викликані військовими діями або надзвичайним положенням, мають право на негайну реституцію, а у відповідних випадках - негайну компенсацію за втрати і збитки. Викликані цим платежі є вільноконвертовані і сплачуються без безпідставної затримки.

Стаття 6

Перекази

1. Кожна Договірна Сторона гарантує інвесторам іншої Договірної Сторони вільний переказ у вільно конвертованій валюті та без безпідставної затримки, платежів, пов'язаних з інвестиціями, зокрема, але не виключно:

- a) капіталу та будь-яких додаткових сум для підтримки або розширення інвестиції;
- b) сум, призначених для покриття витрат, пов'язаних з управлінням інвестицією;
- c) доходів;
- d) оплат позики;
- e) надходжень від повної або часткової ліквідації або продажу інвестиції;
- f) компенсації відповідно до статей 4 і 5 цієї Угоди;
- g) платежів, що виникають з урегулювання спорів.

2. Платежі, зазначені в цій статті, здійснюються по обмінних курсах, які діють на дату переказу на території Договірної Сторони, з якої здійснюється переказ.

3. Курс обміну має визначатись на основі ринкового обмінного курсу, який діє на територіях кожної з Договірних Сторін, або встановленого відповідною банківською системою на територіях кожної з Договірних Сторін. Банківські збори мають бути обґрунтованими та адекватними.

Стаття 7

Суброгація

Якщо Договірна Сторона або уповноважена нею інституція (Сторона-Гарант) здійснює платежі своєму інвестору згідно з гарантією по інвестиції на території іншої Договірної Сторони (Сторона-Господар), Сторона-Господар, не зашкоджючи правам інвесторів Сторони-Гаранта згідно зі статтею 9 цієї Угоди та правам Сторони-Гаранта згідно зі статтею 10 цієї Угоди, визнаватиме передачу Стороні-Гаранту всіх прав та вимог цього інвестора відповідно до законодавства або згідно із законними угодами. Сторона-Господар також визнаватиме, що Сторона-Гарант надає право, як суброгацію, користуватися всіма правами в такому ж обсязі, як їх попередник. Відносно переказу платежів Договірній Стороні, зацікавленій у придбанні таких прав, застосовуватимуться відповідно статті 4, 5 та 6 цієї Угоди.

Стаття 8

Інші зобов'язання

1. Якщо законодавство будь-якої з Договірних Сторін або

зобов'язання згідно з міжнародним правом, які існують або будуть встановлені надалі між Договірними Сторонами на додаток до цієї Угоди, містять будь-яке загальне або спеціальне правило, яке надає інвестиціям інвесторів іншої Договірної Сторони режим більш сприятливий, ніж передбачений цією Угодою, таке правило застосовуватиметься у тих обсягах, які є більш сприятливими в порівнянні з цією Угодою.

2. Кожна Договірна Сторона має дотримуватись договірних зобов'язань, які вона взяла на себе відносно інвесторів іншої Договірної Сторони стосовно інвестицій, схвалених нею на своїй території.

Стаття 9

Вирішення інвестиційних спорів

1. Будь-який спір відносно інвестиції, який може виникнути між однією Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони буде, наскільки це можливо, вирішуватись шляхом переговорів між сторонами спору.

2. Якщо спір відповідно до параграфу 1 не може бути вирішений протягом трьох місяців від отримання письмового повідомлення з точним викладенням позиції щодо предмету спору, то спір за вимогою Договірної Сторони або інвестора іншої Договірної Сторони вирішуватиметься за наступною процедурою:

a) вирішення або арбітражне судочинство у Міжнародному Центрі для Вирішення Інвестиційних Спорів, заснованому відповідно до Конвенції про Вирішення Інвестиційних Спорів між Державами та Громадянами інших Держав, відкритої до підписання у Вашингтоні 18 березня 1965 року. У випадку арбітражного судочинства кожна Договірна Сторона, згідно з цією Угодою, погоджується на передачу такого спору до Центру та визнає арбітражне рішення остаточним навіть без наявності окремої арбітражної угоди між Договірною Стороною та інвестором. Ця згода містить відмову від вимоги того, що застосовані внутрішньодержавні адміністративні чи судові процедури були вичерпані; або

b) передача до Арбітражного Трибуналу, що складається з трьох арбітрів, відповідно до арбітражних правил UNCITRAL з останнім доповненням, прийнятим обома Договірними Сторонами на момент подання вимоги про початок процедури арбітражу.

У випадку передачі спору до Арбітражного Трибуналу кожна Договірна Сторона, згідно з цією Угодою, погоджується на це навіть без наявності арбітражної угоди між Договірною Стороною та інвестором.

3. Арбітражне рішення згідно з п.2a або п.2b є остаточним та обов'язковим; воно виконуватиметься відповідно до чинного національного законодавства.

Кожна Договірна Сторона забезпечує визнання та введення в дію рішення арбітражного суду згідно із своїми відповідними законами та правилами.

4. Договірна Сторона, яка є стороною спору, не буде на будь-якому етапі вирішення або арбітражного судочинства, або введення в дію арбітражного рішення висувати заперечення, що інвестор, який є іншою стороною спору, вже отримав гарантію щодо відшкодування всіх або деяких своїх збитків.

Стаття 10

Спори між Договірними Сторонами

1. Спори між Договірними Сторонами, пов'язані з тлумаченням або застосуванням цієї Угоди, будуть, наскільки це можливо, вирішуватися шляхом дружніх переговорів.

2. Якщо спір відповідно до пункту 1 не може бути вирішений протягом трьох місяців, то за вимогою однієї з Договірних Сторін він передається до Арбітражного Суду.

3. Такий Арбітражний Суд створюється для кожного конкретного випадку наступним чином: кожна Договірна Сторона призначає одного члена Суду, і ці два члени Суду мають дійти згоди щодо громадянина третьої держави як Голови. Два члени Суду призначаються протягом двох місяців від дати, коли одна Договірна Сторона поінформувала іншу про те, що вона має намір передати спір до Арбітражного Суду. Голова має призначитися протягом двох наступних місяців.

4. Якщо строки, зазначені в пункті 3, не дотримуються, то кожна з Договірних Сторін може, в разі відсутності будь-якої іншої домовленості, звернутися до Президента Міжнародного Суду з проханням зробити необхідні призначення. Якщо Президент Міжнародного Суду є громадянином однієї з Договірних Сторін, або якщо він з будь-якої іншої причини не може виконувати згадану функцію, то Віце-Президент, або у випадку будь-якої перешкоди, член Міжнародного Суду, наступний за старшинством, запрошується на тих же умовах зробити необхідні призначення.

5. Арбітражний Суд встановлює свої власні правила процедури.

6. Арбітражний Суд приймає рішення на основі цієї Угоди і загальновизнаних норм міжнародного права. Рішення приймаються більшістю голосів і є остаточними та обов'язковими.

7. Кожна Договірна Сторона несе витрати щодо своїх власних арбітрів та щодо законного представництва в арбітражному процесі. Витрати щодо Голови, а також інші витрати нестимуться в рівних частинах обома Договірними Сторонами. Однак, суд може в своєму рішенні визначити інший розподіл витрат.

Стаття 11

Застосування цієї Угоди

1. Ця Угода застосовується до інвестицій, здійснених або які будуть здійснені інвесторами однієї Договірної Сторони згідно з законодавством іншої Договірної Сторони на її території як до, так і після набуття чинності цієї Угодою.

2. Положення цієї Угоди, які вступатимуть в протиріччя з майбутніми нормативними актами Європейського Союзу, припиняють свою дію.

3. У необхідних випадках між Договірними Сторонами будуть проводитись консультації з питань, згаданих у пункті 2 цієї статті.

Стаття 12

Набуття чинності та тривалість

1. Ця Угода підлягає ратифікації і набуває чинності в перший день третього місяця, який йде за місяцем, протягом якого було

здійснено обмін ратифікаційними грамотами.

2. Ця Угода діятиме протягом десяти років. По завершенні цього строку вона залишається чинною на невизначений термін та може бути денонсована будь-якою з Договірних Сторін шляхом письмового повідомлення по дипломатичних каналах. З моменту надання такого повідомлення Угода залишається чинною протягом дванадцяти місяців.

3. Відносно інвестицій, здійснених до дати завершення дії цієї Угоди, положення Статей 1-10 цієї Угоди залишаються дійсними протягом подальшого періоду в десять років.

Здійснено в м.Граці 8 листопада 1996 р. у двох примірниках, кожний українською та німецькою мовами, причому обидва тексти мають однакову силу.

За Україну

За Республіку Австрія
